

FITA I LA LLIBERTAT DE L'EXPRESSIONS ARTÍSTICA

Contemplant l'obra de Domènec FITA (Girona 1927) experimentem amb realitat patent la seva capacitat creadora i investigadora dintre de tots els camps de les arts plàstiques. Una tasca no sempre fàcil que l'ha portat a lluitar amb tota mena de materials i formes, amb un anhel constant de renovació, que impregnen la seva obra d'aquella frescor i llibertat tan necessàries per assolir una gran creació. Sense cap mena de dubtes, l'obra de D. FITA aconsegueix aquell grau polifacètic que tot gran artista posseeix dins del dibuix, la pintura, l'escultura, la ceràmica, el vitrall, etc... Un sentit universal que vol anar més enllà de les fronteres personals. Una àmplia obra que estableix un diàleg entre l'home creador i el món. Un diàleg que desitja la màxima integració de les arts, sense cap límit.

No es pot negar que D. FITA és un artista extraordinàriament humà. Sense cap concepte a priori expressa allò que li és més proper, fora de les banalitats terrenals: l'home en el seu entorn, en el seu món, amb la seva problemàtica i la seva història.

L'obra que ara ens presenta a la galeria Expoart de Barcelona – majoritàriament teles de mig format i petits dibuixos— entronquen directament amb aquell esperit que sempre ha volgut donar: la llibertat de creació, l'alliberament de formes i signes més enllà de qualsevol motlle que delimités el sentit últim que li vol donar.

És evident el paral·lelisme que existeix amb obres realitzades en els anys seixanta, ara torna a incidir i cerca allò que encara li falta per descobrir. Serretes, empremtes, fils sota papers...són alguns dels exemples.

Parlar de l'obra de D. FITA és parlar de la línia, del color, del volum, del grafisme, de l'espontaneïtat, de la intuïció del dibuix. Línies sinuoses que recorren l'espai, on es troba la petjada humana. Línies que creen formes que afloren entre l'aparença i la realitat.

Algunes d'aquestes, preferentment les que apareixen ser figures com "Acudir", "Coincidir" o "Avenir" revelen un sentiment de quietud, de tranquil·litat, de silenci, conferint una concepció gairebé primitiva que s'apropa a un retorn als orígens de l'home. Personatges que apareixen en un substrat aquós, figures amagades que sempre han estat i que encara que no es vegin hi són.

D. FITA plasma la realitat que l'envolta. Vol trobar allò essencial, allò més pur, allò que és veritat. Però aquest caminar li porta al patiment i a adonar-se'n d'una situació: la de veure a l'home enganxat, atrapat en la seva vida i en la seva forma com un presoner del seu destí.

Obres com "Revelar" o "Manifestar" denoten l'estat prohibitiu de les coses. Filferro de pues que separa els dos mons que es veuen i s'escolten, però que mai es podran arribar a juntar.

Amb un ampli repertori i de plantejaments D. FITA deixa brollar la seva intuïció i de forma espontània fa aparèixer figures i rostres envoltats d'enigma. Enmig del món crea la seva pròpia història i vol que tots la comparteixin. Sense conceptes preestablerts deixa volar la seva imaginació incidint en allò que més li interessa. Mai fa cap concessió. Per a ell, tot té un punt just d'equilibri, un lloc, un temps. Manifesta i diu les coses tal com són, a cada moment i amb el llenguatge més idoni. L'obra de D. FITA és molt diversa, no busca cap coherència sinó un sentit propi, un estar a l'aguait.

Totes les obres que ara exposa tenen aquest predomini cap al signe i el grafisme. Preval, sense dubte, el concepte de volum i el relleu amb un estudi de l'espai circumdant.

En obres com "Acudir" observem un traç en relleu, especialment rellevant on les figures semblen esculpides sobre la tela creant un efecte òptic extraordinari. Arabescs vitals i espontanis, figures humanes d'expressió lliure, traços que donen relleu a les formes en un món personal que D. FITA enriqueix cada dia, cercant allò que per a ell és essencial: la llibertat de l'expressió artística.

JOAN GIL

Del catàleg de l'exposició "FITA, obra pictòrica recent". Expoart Galeria. Barcelona, Abril de 1991.